

№ 3745

923

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΔΕ ΜΕΝΤΟΥ

Δεκατετράσπιχος Ξιδύ

ἐπὶ τῷ θανάτῳ

τῆς Μεγάλης Δουκίσσης

Α Δ Ε Σ Α Ν Δ Ρ Α Σ

Μεταφρασθεῖσα ἐμμέτρως

ὑπὸ Α. Β. ΒΕΡΙΚΙΟΥ δικηγόρου

Αρ. Εισ.
711
VI 233

Purpureus veluti cum flos succisus aratro
 Languescit moriens;» Aeneid. IX. 435.

SONETTO

Quel vago Fior che germogliò in Corcira
 Cui Atene nutricò, che ornò il Cremlino,
 Colpito da feral gragnuola dira,
 Sul verde stelo illanguidiva chino.

A scempio sì fatale insiem sospira
 L'Altai nevoso e l'Olimpo divino,
 Ed ogni cor gentil che il caso mira
 Ne l'ima doglia impreca al rio destino...

Ma poscia ergendo le pupille al Cielo
 Donde la gioia parte e il triste danno,
 Un balsamo pregò lo spirito anelo.

Che ai Genitor gementi, a l'ermo Sposo
 L'acerbità lenisca de l'affanno,
 E renda il viver lor meno angoscioso.

Corfù, Settembre 1891.

F. DI MENTO

« Ως ὅτε πορφύρεον τετμημένον ἄθος ἀρόστρου
 Λύεται ἐκθνήσκον » ΑΙΝΕΙ. ΙΧ. 435.

ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΣ ΩΔΗ

Ἐκεῖ τ' ὄρατο λούλουδο βλαστάρη τῆς Κερκύρας,
 Τὸ θρέμμα αὐτὸ τῶν Ἀθηνῶν στολίδι τοῦ Κρεμλίνου,
 Σέ χαλαζιοῦ θανατικῆ χτυπιᾶ ἀγριεμένου
 Εἰς τὸ χλωρὸ κλονάρι του ἔγειρε λιγομένο.

Εἰς τῆ βαρεῖα τῆ δυστυχῆ ἀντάμα ἀνασπενάζει
 Ἄλταί τὸ καταχθάρικο κι' ὁ Ὀλυμπος ὁ Θεῖος,
 Καὶ καθ' εὐγενικῆ καρδίᾳ τῆ σφυρὰ ποῦ βλέπει,
 Κατάρχ ἀφίνει φοβερῆ ἴστο μαῦρο πεπρωμένο . . .

Ῥίχνοντας ὅμως ὕστερα ματιὰ ἐκεῖ ἐπάνω,
 Ἄπ' ὅπου ἔρχεται ἡ χαρὰ κι' ἡ λύπη ἐδῶ φθάνει,
 Τὸν Οὐρανὸ παρακαλεῖ τὸ Θεῖο ἄκαιο πνεῦμα

Στοὺς βαρυστέναχτους γονεῖς, σπὸν ἔρμο σύντροφό του
 Νὰ δώσῃ τῆ κατηγορίᾳ τῆ θλίψι νὰ γλυκάνῃ
 Καὶ τῆ ζωῆ λιγότερο φαρμακερῆ νὰ κἀμῃ.

Ἐν Κερκύρα τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1891.

A. B. ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

pag. 4.

Αλεξάνδρα Α/-36
Νέκρ ωτι Ν/-3.

ΔΙΕΚΤΗΤΩΡΙΟΝ

Τοπ. Ι. Ναχαμούλη

